

Preot Constantin Guzgă

ÎNROBIT ORIZONTULUI

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura Doxologia
2018

CUPRINS

Așteptând pârguirea-n cuvânt (<i>Cassian Maria Spiridon</i>)	9
Destin	11
Speranțe nutrite	13
Semne	14
Puls marin	15
Marea cea iubită!	16
Vraja muntelui	17
Călătorim, călătorim... ..	18
Toamnă timpurie	19
Secunda regină	20
Părtași anotimpului	21
Rostind poeme	22
Toamnă însorită	23
Viață de fizician	24
Limita unui alt început	25
Iubire eliberatoare	26
Călători fără călăuză	27
Vânătoare în munți	29
Zei îmblânziți	31
Privire iscoditoare	33
Izvor de viață	35

Dureri ascunse	36
O clipă de viață	38
În parc	39
Mai aproape de orizont	41
Străinul din mine	42
Trăiri intense	44
Proorocie	45
Orașul tinereții	46
Amintiri din orașul studenției	48
Tenacitate	51
Înfiați de veșnicie	52
Călătorie în doi	53
Înfrățire cu marea	55
Pelerini pe țărmul mării	57
Intimități împărtășite	59
Peisaj la înălțime	61
Castelul Bran	63
Universul și noi	65
Eternizăm cu timpul	67
Să nu ne grăbim	69
Veghe asumată	70
Prudență	72
Bucurii îndoielnice	74
Stare de grație	76
Dincolo, aceeași fire	78
Obârșie comună	79
Suferință asumată	81

Rugăciune	83
Constatare	84
Cale de urmat	85
În așteptarea examinării medicale	87
Mărturisire	89
Îmi urmez sufletul	91
Clipe de liniște	93
Început de apocalips	94
Taină și soartă	96
Ipostaze ale vieții	97
Apatie	99
Vis nocturn	100
Vară caniculară	102
Speranțe în trupuri bolnave	104
Conștiință universală	106
Marea ca o zeiță	108
Scepticism	110
Barbarie pe litoral	112
Destăinuiiri intime	113
Comuniune de taină	114
Orizont nedefinit	116
Țara Sfântă	118
Suflet însetat	120
Dorință sfântă	122
Regăsire	123
Spre Ierusalim	124
Cetatea Ierusalimului	126

Betania I	128
Betania II	130
Pustiul Iordanului	131
Muntele Ispitirii	133
Pe Muntele Ispitirii	135
Biserica românească din Ierihon	137
Peștera magilor	138
La Iordan	140
Marea Moartă	142
Drumul crucii, azi (Via Dolorosa)	143
Cetatea Ierusalimului	145
Biserica dărâmată	147
Grădina Ghetsimani I	148
Grădina Ghetsimani II	149

AȘTEPTÂND PÂRGUIREA-N CUVÂNT

Constantin Guzgă, în noua sa carte, *Înrobii orizontului*, ne propune o poezie copleșită de lumina credinței, una coborâtoare din baldachinul creștin. E o lumină care îl înveșmântă, îl îmbracă precum pe un sacerdot, în razele ei care nu ard, raze taborice: „la orizont Lumina/ ne înveșmântă/ în fiecare dimineață...” („Semne”).

Prin poezie încearcă să străbată mistic prin viață, unde, pe cât este cu putință, clipele iubirii să-i cadă pe un pământ adamic, în care se mai perpetuează amintirea paradisiului: „iată cât ne-a rămas din paradisi:/ nu mai mult decât am prețuit/ și nici mai puțin decât a trebuit” („Toamnă timpurie”).

Demersul liric are o vibrație de litanie în umbra nostalgiei, cu o firească amprență a melancoliei în marșul egal al timpului care încărunțește: „se vede Căminul, cum curge/ duce amintirile noastre spre alte țărâmurii/ și lasă în suflet durere,/ în oameni pecetea trecerii...” („Amintiri din orașul studenției”).

E o alergare „umăr la umăr/ cu timpul”, una conștientă că ultimul totdeauna câștigă.

Se dedică cu totul poeziei cu întreaga-i ființă, cu tot cu speranțele pe care, cu certitudine, le

știe deșarte: „speranțele-mi sunt deșarte, negre/
ca și întunericul nopții” („Speranțe în trupuri
bolnave”). Trăiește sub patrafirul poeziei, „ridi-
culizând silabele morții/ așteptând pârguirea-n
cuvânt” („Vară caniculară”).

Preocupat să intre în rezonanță cu conștiința
universală, poetul afirmă: „în lumea mea mică/
încerc să mă despart/ de farmecul nimicitor/ al
incertitudinii/ și de propria și amăgitoarea um-
bră/ ce jinduie să nimicească...” („Conștiință uni-
versală”).

Constantin Guzgă, aflat într-o *cameră de
taină* cu poezia, îi declară, precum un îndrăgos-
tit: „te-am așteptat acolo unde gândul/ ne lasă
singuri/ în imensele pustiuri/ ale vieții/ acolo
unde destinul/ ne ocolește să nu rătăcim/ dru-
mul spre lumină,/ să ne vindecăm/ să trecem
peste moarte...” („Comuniune de taină”).

E o îndrăgostire salvatoare prin versul *în-
robit orizontului*.

Cassian Maria Spiridon

DESTIN

timpul stăpân pe destinul nostru
vraja ce ne seduce viața în fiecare zi
dramul de noroc ce ne surâde uneori
și toate suferințele care nu se spun
ne urmăresc ca o umbră
noi alergăm pe același drum al căutărilor
până când orizontul ispitit de o altă lumină
pare să aducă viața
mai aproape de noi
numai ispită și umilință este viața noastră
nașterea pare o dramă (drama de a ne fi
născut
ca să ieșim din viață doar prin moarte)
mereu ne întâmpină aceeași îmbrățișare
cu timpul
— Doamne, ce ființă ne-ai vrut
când ne-ai dăruit vieții?!
din ea am gustat și am devenit nefericiți
am ales moartea
ne-am vrut ruda apropiată a bunului Stăpân
dar am ajuns suspinul ascuns al durerii
rana adâncă a propriului trup
nu ne-am plâns de nenoroc
de lipsă și moarte
am așteptat tăcuți și cuminți

să fim reînfiți;
cât de aproape arde Lumina
flacăra pură, albă
și noi abia o zărim...

3 ianuarie 2007

SPERANȚE NUTRITE

am așteptat clipa aceasta
în care toate speranțele renasc
numai orizontul poate ascunde
atâta taină
dincolo de el lumina e veșnică
și orice zidire nemuritoare
nu pot evada spre o altă lume
nici alt orizont nu-mi este facil
mă las captiv de bunăvoie speranței
ea îmi umple ființa până la măduvă
visăm fără a ști ce ne naște
și cât ne va iubi noua plămădă
ne acoperă cu fiecare clipă
veșmântul trecerii
numai rodirea ne apără de orice distrugere
și ne îndeamnă să năzuim către Lumină
să ne călim viața
să ne iubim dorințele
acelea care se mai nasc
înainte ca orizontul să ne treacă la sine...

19 ianuarie 2007

SEMNE

ultimul semn văzut
al unei inadaptări
mă sperie;
doar un miracol
mai poate să ne salveze;
credința deschide
cale mântuirii;
la orizont Lumina
ne înveșmântă
în fiecare dimineață....

20 iulie 2007

PULS MARIN

nu știu de ce anul acesta
marea mi se tânguie
îi simt zbućiumul
pulsează ca o inimă imensă
zgomotul apelor se năruie în mine
sufletul trece în acea imensitate a apelor
devine una cu marea,
devin martor tăcut al apelor...
durerea mării,
urletul ei, în spargerea valurilor
la țărm, când apele trec în spumă
mă înfioară...
nu știu de ce anul acesta
marea mi se tânguie
stau pe țărm
liniștit privesc linia orizontului
m-am regăsit pe mine însumi
cel risipit în ape
inima și gândul grăbesc pașii
acolo unde aș putea exista
împreună cu infinitul
durerea oricārei creaturi
îmi sfășie sufletul
anul acesta marea
mi se tânguie, dar nu numai atât...

Eforie Nord, 1 august 2017